

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSA K. Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania J.-Bud-Tech Spółki z o. o.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanych: M. C. i in.,
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 marca 2011 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 4
maja 2010 r.,

umarza postępowanie kasacyjne.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 4 maja 2010 r., Sąd Apelacyjny - Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu apelacji J.– Bud - Tech Spółki z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 czerwca 2009 r., zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzające go decyzje organu rentowego w ten sposób, że stwierdził, iż w okresach wymienionych w tych decyzjach zainteresowani: /.../ nie podlegali obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu, jako osoby zatrudnione na podstawie umów zlecenia u płatnika składek J. – Bud - Tech Spółki z o.o.,

zasądził od organu rentowego na rzecz J. – Bud - Tech Spółki z o.o kwotę 930 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, opierając skargę kasacyjną na:

1/ na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296, ze zm.), tj. naruszeniu przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

- art. 382 k.p.c., w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., poprzez niedokonanie ustaleń faktycznych, obejmujących fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. czy w wyniku umów zlecenia zawartych pomiędzy zainteresowanymi a J. - Bud - Tech Sp. z o.o., zleceniobiorcy wykonywali pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostawali w stosunku pracy,

- art. 386 § 1 k.p.c. w zw. 316 §1 k.p.c., poprzez niewłaściwe ich zastosowanie, w wyniku czego Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację Spółki, zmienił wyrok Sądu Okręgowego z 4 czerwca 2009 r., i poprzedzające go decyzje organu rentowego pomimo, że Sąd drugiej instancji nie dokonał ustaleń faktycznych co do faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, nie przyjął też za własne ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji (z których jednoznacznie wynikało, że w wyniku umów zlecenia zawartych pomiędzy zainteresowanymi a J. - Bud - Tech Sp. z o.o., zleceniobiorcy wykonywali pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostawali w stosunku pracy).

Z ostrożności procesowej skarżący podniósł również: na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296, ze zm.):

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 2 a w zw. z art. 4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585 ze zm.) poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wynikające z przepisu rozszerzenie pojęcia pracownika na jego aktywność w ramach umowy cywilnoprawnej, jeżeli na jej podstawie świadczy pracę na rzecz własnego pracodawcy, jednoznacznie przemawia za uznaniem, iż również w sferze tej aktywności należy go uznać na potrzeby ubezpieczeń społecznych za pracownika tego właśnie pracodawcy, i to niezależnie od tego, czy

ową umowę cywilnoprawną zawarł bezpośrednio ze swoim pracodawcą, czy też jej stroną jest osoba trzecia, oraz że w każdym przypadku określonym w art. 8 ust. 2a ustawy, płatnikiem składek jest pracodawca,

- naruszenie prawa materialnego art. 8 ust. 2a w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585 ze zm.) poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepis ten wymaga przeprowadzenia dowodu, że zawarte umowy cywilnoprawne w istocie spełniały warunki do uznania ich za umowy o pracę,

- naruszenie prawa materialnego art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585 ze zm.), poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepis ten nie stanowi dostatecznej podstawy prawnej objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, w przypadku związania stosunkiem o charakterze cywilnoprawnym wynikającym z faktu zawarcia z umów zlecenia z innym podmiotem niż pracodawca, w wyniku której praca była wykonywana na rzecz pracodawcy, a więc w warunkach objętych hipotezą normy prawnej art. 8 ust. 2 a ustawy systemie ubezpieczeń społecznych, przy jednoczesnym uznaniu, że tytułu do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym nie można wyprowadzać z zawartej umowy zlecenia.

Wskazując na powyższe wniósł o:

uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie apelacji.

W piśmie procesowym z dnia 10 stycznia 2011 r. pełnomocnik organu rentowego cofnął skargę kasacyjną z dnia 23 sierpnia 2010 r. od wyroku Sądu Apelacyjnego Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 maja 2010 r. w sprawie o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, wnosząc o umorzenie postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W wyniku nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego dokonanej ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. nr 13, poz. 98) kasacja została zastąpiona nadzwyczajnym środkiem odwoławczym określonym mianem skargi kasacyjnej. Dotychczasowy rozdział 1¹ działu V ("Środki odwoławcze") został uchylony, a skargę kasacyjną uregulowano w nowym, osobnym dziale Va. Skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń prawomocnych. Nie wywołuje ona skutku suspensywnego w postaci wstrzymania uprawomocnienia się zaskarżonego nią orzeczenia. Wprowadzenie przez ustawodawcę takiej konstrukcji skargi kasacyjnej wyklucza możliwość skutecznego cofnięcia pozwu w postępowaniu kasacyjnym.

W postanowieniu z dnia 17.10. 2008 r. w sprawie I CSK 552/07 (LEX nr 494147) Sąd Najwyższy zajął stanowisko, iż cofnięcie skargi kasacyjnej jest czynnością procesową niepodlegającą kontroli sądu i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego. Kierując się treścią art. 398²¹ k.p.c. należy stwierdzić, że w sprawach cywilnych wobec braku szczególnej regulacji – do cofnięcia skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio art. 391 § 2 k.p.c., co oznacza, że w razie takiego cofnięcia Sąd Najwyższy obligatoryjnie umarza postępowanie kasacyjne i orzeka, jak przy cofnięciu pozwu.

Wyjątek od tej zasady jest przewidziany w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. W tych sprawach dopuszczalność cofnięcia apelacji określa treść art. 469 k.p.c. wraz - z odpowiednio stosowanym - art. 203 § 4 k.p.c. Stosownie do art. 469 k.p.c. - sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

W ocenie Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie nie występują okoliczności wymienione w tym przepisie.

Z tych względów Sąd Najwyższy wobec cofnięcia skargi kasacyjnej przez organ rentowy na podstawie art. 398²¹ k.p.c. umorzył postępowanie kasacyjne.